

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 5084

Doknr.
614119

Dato
15-10-2018

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har d. 24. september 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 1453 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 1453:

”Mange borgere med behov for pleje og omsorg modtager ydelser både efter serviceloven (f.eks. hjemmehjælp og bostøtte) og sundhedsloven (f.eks. hjemmesygepleje efter lægehenvielse, genoptræning og dele af misbrugsbehandlingen). Efter de gældende regler er der adgang til mellemkommunal refusion på ydelser efter serviceloven, hvorimod ydelser efter sundhedsloven skal afholdes af den kommune, hvor borgeren opholder sig. Ministeren bedes oplyse, hvordan det forholder sig for Sølund i Skanderborg, som har borgere fra flere kommuner?”

Svar:

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) regulerer, hvordan kommuner og statslige myndigheder på det sociale område skal behandle sager efter lovgivningen. Loven indeholder bl.a. i kapitel 3 regler om opholdskommune og mellemkommunal refusion. Det er således retssikkerhedslovens regler, der regulerer, hvilken kommune der skal træffe afgørelse om og finansiere hjælp efter serviceloven til en borger, mens sundhedslovgivningen regulerer, hvilken kommune der skal yde og finansiere hjælp efter denne lovgivning. Retssikkerhedsloven gælder ikke på sundhedsområdet.

Hovedreglen i retssikkerhedsloven er, at borgerens opholdskommune har pligt til at yde hjælp. Opholdskommunen er den kommune, hvor borgeren har sin bopæl eller sædvanligvis opholder sig.

Der gælder dog en række undtagelser hertil.

En undtagelse er, at hvis en borgers tidligere opholdskommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at borgeren har fået ophold i et botilbud m.v. i en anden kommune, har den oprindelige opholdskommune fortsat pligten til at yde hjælp efter lov om social service. Det følger af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7.

Denne bestemmelse omfatter ophold i nærmere angivne boformer, herunder boformer efter servicelovens §§ 107 og 108 og boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v. Bestemmelsen gælder også boliger og boformer, der træder i stedet for og kan sidestilles med sådanne boformer.

I de situationer, der er omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, er det således borgerens oprindelige opholdskommune, der skal træffe afgørelse om, yde og finansiere hjælpen efter serviceloven.

Bestemmelsen gælder alene hjælp efter serviceloven og ikke hjælp efter anden lovgivning.

Herudover gælder efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, at den oprindelige opholdskommune i samme situationer, som er omfattet af § 9, stk. 7, vil have ret til mellemkommunal refusion for eventuelle udgifter til hjælp til borgeren efter lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. Her er det altså den aktuelle opholdskommune, der træffer afgørelse om og yder hjælpen, men den oprindelige opholdskommune afholder udgiften.

Det fremgår af Tilbudsportalen, at Landsbyen Sølund i Skanderborg er godkendt som forskellige typer af tilbud, herunder midlertidigt botilbud til voksne efter servicelovens § 107, almindeligt længerevarende botilbud til voksne efter servicelovens § 108 og almen ældrebolig-/handicapvenlig bolig § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.

Hvis en borgers tidligere opholdskommune eller en anden offentlig myndighed har medvirket til, at borgeren har fået ophold på Sølund i en boform, der er omfattet af den beskrevne bestemmelse i retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, vil det således fortsat være den pågældende borgers tidligere opholdskommune, der skal træffe afgørelse om og yde og finansiere hjælpen efter serviceloven til borgeren.

For så vidt angår sundhedsloven hører denne under sundhedsministerens ressort, og jeg har derfor bedt sundhedsministeren om bidrag til besvarelsen.

Sundhedsministeren har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

”Efter sundhedslovens kapitel 77 gælder en generel regel om, at bopælskommunen afholder udgifterne til de kommunale sundhedsydelse reguleret i sundhedsloven. Det gælder eksempelvis for genoptræning efter sundhedslovens § 140, fysioterapi efter sundhedslovens §§ 140 a og 140 b samt alkoholbehandling og lægelig stofmisbrugsbehandling efter sundhedslovens § 141 og § 142. Dog gælder for så vidt angår lægelig stofmisbrugsbehandling efter sundhedslovens § 142, at det er den behandlingsansvarlige kommune, som afholder udgiften, hvis der er tale om behandling med lægeordineret heroin.

En undtagelse fra den generelle regel er hjemmesygeplejeydelser efter sundhedslovens § 138, hvor udgifterne, jf. sundhedslovens § 250, afholdes af opholdskommunen. Begrundelsen herfor er, at kommunalbestyrelsen er ansvarlig for at der ydes vederlagsfri hjemmesygepleje efter lægehenvielse til personer med ophold i kommunen. Det betyder, at opholdskommunen, efter lægehenvielse, også skal tilbyde hjemmesygepleje vederlagsfrit til borgere, der ikke har bopæl i kommunen, men alene opholder sig midlertidigt i kommunen – f.eks. hvor en borger med hjemmel i serviceloven har ophold på et botilbud beliggende i kommunen.

Spørgsmålet om ansvaret for finansiering af de forskellige typer af kommunale sundhedsydelser vil afhænge af, hvor borgeren har bopæl henholdsvis opholder sig for så vidt angår hjemmesygepleje.”

Med venlig hilsen
Mai Mercado